Cena egzem. 50 gr.

CZASOPISMO

DWUTYGODNIK ZWIĄZKU UMYSŁOWYCH PRACOWNIKÓW KOLEJOWYCH

ORGAN „LIGI SŁOWIAŃSKICH URZĘDNIKÓW KOLEJOWYCH"

ROK X. Lwów, 15 stycznia 1934. ZESZYT 2 (146)

2374 10 (1934)

PRAGMATYKA I UPOSAŻENIE

W chwili drukowania niniejszego zeszytu Czasopisma odbywa się w Warszawie bardzo ważna konferencja w Ministerstwie Komunikacji, gdzie kształtują się losy pracowników kolejowych. Lada dzień nadejdą przepisy wykonawcze do nowych przepisów o stosunku służbowym i do przepisów uposażeniowych.

Tak! Zapowiedzi ogłaszane w prasie zawodowej i codziennej sprawdziły się i

nowe przepisy stały się faktem dokonanym.

Jeszcze dwa tygodnie dzielą nas od wejścia w życie nowych praw, które uregulują nasze życie i są wyrokiem dla nas i dla naszych rodzin.

Różnorodne nastroje i pogłoski wyrosły wszędzie, gdzie mieszkają pracownicy kolejowi. Od dłuższego czasu dzień każdy dawał jakąś niespodziankę, przyjmowaną nieufnie i z rezygnacją. Od stacji do stacji, od biura do biura, od domu pracowniczego od domu, leciała wieść, która nie była wesołą i dlatego szerzyła zdenerwowanie.

Nie dziwimy się temu: Zapowiadano bowiem nowe przepisy, które zaciężyć mają nad naszem przyszłem życiem. Obecnie dni przełomowe minęły. Otrzymaliśmy bowiem streszczenie przepisów i możemy przedstawić kolegom zarys nowych rozporządzeń. Niewątpliwie szczegóły te

wyjaśnione będą wykonawczemi przepisami,

niewątpliwie możliwe są drobne odchylenia, całość jednak jest już znana i zostaje poniżej streszczona. Na wszelki wypadek podamy jeszcze wyniki ministerjalnej konferencji, a odnośnie uposażeń zauważyć trzeba, że zaszeregowanie pracowników naszego wielkiego przedsiębiorstwa potrwa czas dłuższy. Spodziewać się przeto trzeba czasu przejściowego, w którym prawdopodobnie pracownicy otrzymają pobory zniżone o 7%. Po uskutecznieniu zaszeregowania, różnica byłaby dodatkowo wypłacona.

A teraz przystępujemy do streszczenia:

Według urzędowych oświadczeń wydanie nowych przepisów o stosunku służbowym — pragmatyka — spowodowane zostało przedewszystkiem nowemi przepisami uposażeniowemi i

koniecznością dostosowania

do nich przepisów pragmatycznych. Potrzebne także było uproszczenie administracji, zwłaszcza wobec zamierzonych zmian organizacyjnych W okresie wstrzymania awansów utrudniona była gospodarka personalna. Nowa pragmatyka zrywa dotychczasową łączność między uposażeniem i stanowiskiem. Dochody wreszcie kolei państwowych spadły, co także przemawia — w myśl urzędowych wywodów — za zmianą warunków pracy.

Co do charakteru służbowego pracowników, to

zaprowadza się następujące kategorje:

etatowych, stałych i praktykantów na stanowiska etatowe. Do pierwszej wliczy się dotychczasowych pracowników etatowych i kandydatów, do drugiej wszystkich dotychczasowych nieetatowych i próbnych. Z dniem 1 lutego zostają automatycznie przyjęci na etat wszyscy kandydaci, otrzymując oczywiście wszystkie uprawnienia pracowników etatowych.

Korzyści pracowników próbnych są następujące: możność mianowania na etatowe stanowisko bez względu na wiek, prawo do urlopu zdrowotnego, prawo do urlopów wypoczynkowych w wymiarach jak u pracowników stałych, prawo do urlopu okolicznościowego i do płatnego urlopu dla ważnych celów publicznych, możność uzyskania urlopu bezpłatnego, po 10-ciu latach służby stosunek służbowy może być rozwiązany tylko przez przeniesienie w stan nieczynny.

Pracownicy nieetatowi zatrzymują dawne prawa, zwolnienie ich zaś ze służby może nastąpić na zasadach, obowiązujących dziś pracowników etatowych.

Wymieniona powyżej trzecia kategorja „praktykantów na stanowiska etatowe", otrzyma uposażenie wg grup dla pracowników etatowych. Ustalone zostaje ich zaszeregowanie przy zaliczeniu wpoczet pracowników etatowych, pozatem nie różnią się w prawach zbytnio od pracowników stałych, za wyjątkiem możności łatwiejszego rozwiązania stosunku służbowego. W ten

sposób ujednostajni się praktykę wszystkich, początkujących dziś w charakterze sezonowych, kontraktowych itp.

Ważną zmianę

wprowadzono w wypadku skazania za przestępstwa z chęci zysku. Obecnie skutki powstają tylko w wypadku skazania przez sąd, przedtem zaś wystarczały kary władz państwowych i administracji państwowej. Kwalifikowanie personelu nieco zmieniono, pracownik zaś otrzymał obronę, gdyż słuszność oceny badana będzie przez dochodzenia służbowe.

Czas pracy na kolejach dostosowuje się do obowiązujących ustaw, ponadto wprowadza się zatwierdzenie praktykowanej dotychczas redukcji dniówek.

Ważniejsze zmiany widzimy przy systemie ukarań w drodze porządkowej, przepisy zaś dyscyplinarne wydane będą oddzielnie, a poszczególne postanowienia zostają złagodzone. Wykroczenia służbowe mogą ulec przedawnieniu, podobnie jak to dzieje się w służbie cywilnej. Ponadto kary mogą ulec zatarciu, a mianowicie wszystkie porządkowe i trzy najniższe dyscyplinarne. Przepis ten będzie stosowany i do kar, nałożonych po 1 wrześniu 1929 r.

Zasadnicze zmiany zawierają postanowienia o zwalnianiu pracowników, a możność zwolnienia powstaje

przy uzyskaniu pełnej wysługi i ukończeniu 50-go roku życia.

Pracownika stałego można zwolnić bez względu na wiek w razie nabycia prawa do emerytury. Nie odnosi się to do zatrudnionych obecnie pracowników nieetatowych.

Za trzymiesięcznem wypowiedzeniem zwolnić można pracownika etatowego poniżej 5-ciu lat służby, pracownika stałego w ciągu 10-ciu lat służby. Przepis ten nie dotyczy dotychczasowych etatowych, kandydatów i nieetatowych. Praktykanta zwolnić można w pierwszym roku służby za dwutygodniowem wypowiedzeniem, starszych za jednomiesięcznem.

To byłyby ważniejsze postanowienia pragmatyki, która w porównaniu z dotychczasową nie wydaje się zbyt straszną.

A teraz przechodzimy do przepisów uposażeniowych. Obejmują one

normy uposażeniowe wszystkich

pracowników kolejowych.

Dla pracowników etatowych przewidziano 14 grup, które otrzymują następujące wynagrodzenie:

I	1000 zł.	VI	335 zł.	XI	175 zł.
II	700 „	VII	295 „	XII	150 „
III	550 „	VIII	260 „	XIII	125 „
IV	450 „	IX	225 „	XIV	100 „
V	390 „	X	200 „		

Uposażenie pracowników stałych odpowiada niższym grupom pracowników etatowych i podzielone na kategorje przedstawiono poniżej.

Pracujący w kolejce przez wszystkie dni miesiąca otrzymują dziennie w kategorjach:

1 — 7·35 zł.	4 — 4·90 zł.
2 — 6·55 „	5 — 4·10 „
3 — 5·70 „	6 — 3·30 „

Pracujący tylko w dni powszechne otrzymują dziennie w kategorjach:

1 — 9·— zł.	4 — 6·— zł.
2 — 8·— „	5 — 5·— „
3 — 7·— „	6 — 4·— „

Dodatki lokalne

otrzymują pracownicy zatrudnieni w stolicy i niektórych miejscowościach. I tak w Warszawie dodatek ten wynosi u pracowników etatowych miesięcznie w grupie

I	150 zł.	VI	50 zł.	XI	25 zł.
II	100 „	VII	45 „	XII	20 „
III	80 „	VIII	40 „	XIII	20 „
IV	65 „	IX	35 „	XIV	15 „
V	60 „	X	30 „		

Pracownicy stali, zajęci w dnie powszednie otrzymują dziennie w kategorji

1 — 1·40 zł.	4 — 0·80 zł.
2 — 1·20 „	5 — 0·80 „
3 — 1·— „	6 — 0·60 „

Pracownicy stali, zajęci w kolejce otrzymają dziennie w kategorji

1 — 1·15 zł.	4 — 0·65 zł.
2 — 1·— „	5 — 0·65 „
3 — 0·80 „	6 — 0·50 „

Zatrudnieni na półwyspie Hel i w miastach Gdynia, Katowice, Królewska Huta, Tarnowskie Góry, Mysłowice, Bielsko i Biała otrzymują następujące dodatki lokalne:

etatowi miesięcznie w grupie

I	100 zł.	VI	35 zł.	XI	15 zł.
II	70 „	VII	30 „	XII	15 „
III	55 „	VIII	25 „	XIII	10 „
IV	45 „	IX	20 „	XIV	10 „
V	40 „	X	20 „		

Pracownicy stali, zatrudnieni w dnie powszechne otrzymują dziennie w kategorji

1 — 0·80 zł.	4 — 0·60 zł.
2 — 0·80 „	5 — 0·40 „
3 — 0·60 „	6 — 0·40 „

Pracownicy stali, zatrudnieni w kolejce otrzymują dodatek dzienny w kategorji

1 — 0·65 zł.	4 — 0·50 zł.
2 — 0·65 „	5 — 0·35 „
3 — 0·50 „	6 — 0·35 „

Uposażenie praktykantów unormowane jest na tych samych zasadach, co pracowników etatowych.

Pracownicy, mianowani na stanowiska kierownicze otrzymują

dodatek funkcyjny

wahający się od 25 do 600 złotych miesięcznie. Bliższe szczegóły w tej sprawie określi dodatkowe rozporządzenie Ministerstwa Komunikacji. Dodatek ten otrzymają także „pełniący obowiązki“ na stanowiskach kierowniczych.

Rozporządzenie zatrzymuje

dodatkowe należytości służbowe

jak dodatek godzinowo-kilometrowy, za służbę nocną i w stacjach granicznych, premje, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, djety i należności za przesiedlenie, umundurowanie po cenach ulgowych, opieka lekarska, ulgi przejazdowe, mieszkania w naturze i zaliczki na pobory. Pozostawiono też zapomogi dla pracowników, posiadających liczniejsze rodziny. Nowe uposażenie ustalono po potrąceniu podatku, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy. Przeszeregowanie

nastąpi na podstawie dotychczasowych grup uposażenia, przyczem

zaliczenie do nowych grup

przedstawia się następująco:

U pracowników etatowych dawna grupa

IV	odpowiada nowej	II
V	" "	III
VI	" "	V
VII	" "	VII
VIII	" "	VIII
IX	" "	IX
X	" "	X
XI	" "	XI
XII	" "	XII
XIII	" "	XIII
XIV	" "	XIII

U kandydatów na pracowników etatowych dotychczasowa grupa

VIII odpowiada nowej IX grupie

dotychczasowa kategorja płacy

1	odpowiada nowej	X	grupie
2	" "	XI	"
3 i 4	" "	XII	"
5 i 6	" "	XIII	"
7 i 8	" "	XIV	"

U pracowników nieetatowych i próbnych dotychczasowa kategorja

1	odpowiada nowej	2
2	" "	3
3 i 4	" "	4
5 i 6	" "	5
7 i 8	" "	6

Ponieważ każda reguła i przepis posiada wyjątki, tak i w przepisach uposażeniowych istnieje

zapowiedź wyjątków.

Ministerstwo przewiduje przyznanie pracownikom uposażenia bezpośrednio wyższej grupy (kategorji) niż podano powyżej. Będzie to się działo w drodze wyjątku, biorąc za podstawę rodzaj zajęcia, kwalifikacje służbowe, posiadany szczebel uposażenia. Ponadto przewidziano

dodatek wyrównawczy

o ile dotychczasowe pobory bez podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i na Fundusz Pracy wyższe są od uposażenia nowego wraz z dodatkiem lokalnym i funkcyjnym, ale tylko w tym wypadku, gdy pracownik ponosi stratę większą od 7% dotychczasowych poborów. Przykłady obliczania dodatku wyrównawczego podajemy oddzielnie.

To byłoby wszystko, co wiadome jest o nowej pragmatyce i przepisach uposażeniowych. Jest tych słów wprawdzie niedużo, ale naprawdę trudno ukryć

rozczarowanie i obawę

wobec przyszłości, jaka czeka pracownika kolejowego. Chcielibyśmy najbardziej przychylnie odnosić się do wszystkich zarządzeń naszego Ministerstwa Komunikacji, chcielibyśmy widzieć jaknajbardziej dobre stosunki między władzą przełożoną a pracownikami. Niestety nowe przepisy

tamują zbytni entuzjazm

nawet u największych optymistów. Gdy weźmie się pod uwagę naprawdę przerażone nastroje u wielkiej ilości pracowników, z drugiej zaś strony postanowienia przepisów, trudno znaleźć słowa pociechy i zachęty do dalszej pracy. Położenie materjalne bowiem pracownika państwowego i kolejowego jest rzeczywiście bardzo ciężkie, a nowe przepisy nie przynoszą mu żadnej ulgi. Bezprzykładna bieda rozgościła się w naszych domach, a nie znalazł się nikt, kto pracownikowi podałby pomocną rękę. Jakkolwiek nie zajmujemy się krytyką jałową i bezowocną, musimy narazie — zanim dalsze słowa wypowiemy — stwierdzić, że streszczone powyżej przepisy nie są dodatniem pociągnięciem wobec niszczącej

powagi kryzysu gospodarczego.

Przykłady obliczania zasiłku wyrównawczego

Przykład dla stolicy:

Pracownik w VIII grupie uposażenia, szczebla „c", z 3 członkami rodziny pobiera uposażenie		415·70 zł.
Potrącenia: podatek	10.56 zł.	
opł. emer.	25.54 „	
Fund. Pracy	4.15 „	
	40·25 zł.	40·25 „
Uposażenie netto		375·45 zł.
Uposażenie nowej VIII grupy		260·— „
Dodatek stołeczny		40·— „
7% straty dotychczasowej płacy netto (375·45 zł.)		26·28 „
Razem		326·28 zł.
Dotychczasowa płaca netto		375·45 „
Różnica		49·17 „
Zasiłek wyrównawczy w zaokrągleniu		50·— „

Ponieważ jednakże pracownik zajmuje stanowisko klerownicze i otrzyma dodatek funkcyjny w kwocie 30 zł. otrzymuje zasiłek wyrównawczy w kwocie 20 zł. miesięcznie.

Przykład dla prowincji

Pracownik w X grupie uposażenia, szczebla „b" z 1 członkiem rodziny w III kl. miejscowości b. zaboru pruskiego pobiera uposażenia w kwocie		223·85 zł.
Potrącenia: podatek	2·— zł.	
opł. emer.	15·35 „	
Fund. Pracy	2·23 „	
	19·58 zł.	19·58 „
Uposażenie netto		204·27 zł.
Uposażenie nowej X grupy uposażenia		200·— „

Strata wynosi około 2% dotychczasowej płacy netto wobec czego pracownik nie otrzymuje zasiłku wyrównawczego.

Pracownik w XIII grupie uposażenia, szczebla „c" z 4 członkami rodziny II kl. miejscowości b. zaboru rosyjskiego pobiera uposażenie w kwocie		234·68 zł.
Potrącenia: podatek	—·— zł.	
opł. emer.	11·92 „	
Fund. Prac.	2·34 „	
	14·26 zł.	14·26 zł.
Uposażenie netto		220·42 „
Uposażenie nowej grupy XII		150·— „
7% straty dotychczasowej płacy netto (220·42 zł.)		15·42 „
Razem		165·42 zł.
Dotychczasowa płaca netto		220·42 „
Zasiłek wyrównawczy 65 zł.		65·— zł.

Doroczne Walne Zgromadzenie Koła Z. U. P. we Lwowie odbędzie się w poniedziałek dnia 29 b. m. o godz. 18-tej Zaproszenia rozesłano.

W obliczu ciężkiej operacji

Pisząc tylekrotnie na tem miejscu o najistotniejszej kwestji pracowniczej, jaką bezsprzecznie stanowi sprawa uposażenia funkcjonarjuszy państwa i kolejarzy, dawaliśmy zawsze wyraz przekonaniu, że zarówno pierwsi jak i drudzy wyjdą tutaj conajmniej na swoje, iż zatem nie spotka ich żadna krzywda w stosunku do dotychczasowego stanu rzeczy.

Powyższą opinję wypowiadaliśmy nie tyle pod wpływem zbiorowego optymizmu członków naszego zrzeszenia, imieniem ludzi, owianych przecież — mimo najcięższych doświadczeń losu — silną wiarą i niestety złudną nadzieją w lepsze dni, ile przedewszystkiem na podstawie szeregu oficjalnych oświadczeń czynników rządowych w danym przedmiocie.

Tymczasem, w miarę zbliżania się do decydującego momentu, t. j. do ukazywania się poszczególnych rozporządzeń uposażeniowych, owe enuncjacje, mieszczące w sobie zapewnienia, że w nowem uposażeniu bezwzględnie nikt nie dozna uszczerbku, stawały się coraz mniej różowe, przynosząc wkońcu głębokie rozczarowanie i rozgoryczenie w sferach interesowanych.

A więc mówiono coś innego, jak zgóry było przygotowane, a to niewątpliwie gwoli uwolnienia się od natręctwa interpelacyj stroskanej o swój byt masy i oszczędzenia jej przed czasem bezgranicznych przykrości w następstwie czarnych wieści. Atmosfera też niezwykle denerwującego wyczekiwania miała za zadanie poniekąd psychicznie uprzedzić nieszczęśliwców przed tak bolesnym ciosem, największym, jaki dotąd uderzył w warstwy pracownicze.

Tym straszliwym gromem, co obuchem prawdziwej rozpaczy ogłuszył pracowników państwowych i kolejarzy — to t. zw. nowa „regulacja" poborów przez najświeższe rozporządzenia o uposażeniu.

I pocóż opowiadano stale i rozpisywano się tyle w codziennej prasie, głosząc otwarcie, że wszystko odbędzie się najniewinniej pod słońcem, w ramach tej samej sumy globalnej, iż ogół funkcjonarjuszy na tym interesie nawet zyska, kiedy w rzeczywistości widzimy, że świeżo wydane rozporządzenia o uposażeniu przyniosły ogółowi pracowniczemu dalszą obniżkę płac o 7 procent, aby podnieść pobory nieraz od 160 proc. do 400 proc. wysokim dostojnikom w państwie?

Jeżeli przeto „Głos kolejarza" w nr. 1 z 1 stycznia 1934 r. nazywa „wprost katastrofalnemi" zasady przeszeregowania, wedle których nastąpi przejście pracowników państwowych na nowe rozporządzenie uposażeniowe, to w zupełności musimy się zgodzić z takiem określeniem rzeczy.

Lecz zajmijmy się dolą samego kolejnictwa.

Otóż są pewne sfery funkcjonarjuszy państwa, dla których wydano pod wielu względami najkorzystniejsze rozporządzenie o ich uposażeniu. Weźmy dla przykładu wojsko i zaraz za niem policję. Kierowano się tu zasadą, iż ci, którzy z tytułu swego zawodu gotowi są każdej chwili ponieść ofiarę własnej krwi na ołtarzu powszechnego dobra, powinni być najlepiej płatni. Słusznie, jakkolwiek w zawodzie kolejarza o śmierć nietrudno i z pewnością znacznie więcej kolejowców traci życie jako ofiara służbowego obowiązku, aniżeli np. wypada to procentowo w służbie policji państwowej. Bo co dotyczy w tym kierunku wojska, to żołnierz może zginąć dopiero na wojnie, a wówczas niemal co drugi obywatel, aczkolwiek nie zawodowy militarysta, musi z bronią w ręku iść na nieprzyjaciela.

Polscy jednak kolejarze mają ponadto pierwszorzędne zasługi wobec odrodzonej Ojczyzny, dla której uratowali przed grabieżą najeźdźcy największy majątek narodowy, jakim są nasze koleje państwowe, do której obrony przyczynili się ręka w rękę z polskim żołnierzem jako t. zw. „druga armja", bez czego sam nawet największy wysiłek militarny mógł łatwo okazać się bezskutecznym.

A wreszcie i dziecko w Polsce wie dzisiaj o tem, iż zamach majowy w r. 1926, który nastawił zwrotnice rozwoju państwa na całkiem odmienne tory, aniżeli te, jakiemi kroczyło ono dotąd, powiódł się głównie dzięki gorącemu poparciu go przez masy kolejarskie, oświadczające się w przygniatającej części za regimem Marszałka, Józefa Piłsudskiego.

Więc albo kolejarze w Polsce posiadają za sobą owe olbrzymie zasługi historycznego znaczenia, albo nie, albo są istotnie tą drugą armją, jak to wyraził się o nich Najwyższy Wodz, lub nie!?...

Skoro atoli absolutnie nikt tym zasługom zaprzeczyć nie może, zaś p. Wicemarszałek Polakiewicz złożył niedawno w swoich słowach na terenie Sejmu hołd pracownikom państwowym wogóle za ich wysoce patrjotyczną pracę i ofiarność w ciężkich chwilach dla państwa — to kolejarze mają pełne prawo do upomnienia się, aby nie tylko nie pokrzywdzono ich na punkcie uposażenia w porównaniu z dotychczasowem wynagrodzeniem, ale by nie uposażono ich gorzej, niż wojsko wzgl. policję. Jak „druga armja", to druga armja, a nie byle ciury!

W normalnych warunkach gospodarczych i ekonomicznych Polskie Koleje Państwowe przelewały do skarbu państwa dziesiątki miljonów czystego zysku, co dowodzi, że w kolejnictwie naszem bije też zasadniczo poważne źródło dochodów państwowych, dzięki wydatnej pracy i wysokiemu patrjotyzmowi polskiego kolejarza.

Na innem miejscu omawiamy szczegółowo zasady nowej ustawy uposażeniowej dla kolejarzy, jak również sposoby zaszeregowania kolejowców do świeżo powstałych grup.

Zatem, wbrew wywodom dopiero co przedstawionym, już sama konstrukcja rozporządzenia uposażeniowego idzie w kierunku dla pracowników kolejowych bardzo niekorzystnym, a rozporządzenie wykonawcze walnie pomaga ku temu. Potraktowano więc kolejarstwo pod względem uposażenia nie jak „drugą armję", lecz tak, jakby było ono komuś kulą u nogi, w myśl słów: „Der Mohr hat das seine gethan, der Mohr kann gehen".

A co się tyczy zaopatrzenia emerytalnego, to przy nowym stanie rzeczy zmniejsza się ono niejednokrotnie więcej, niżli o 25 procent.

Pracownicy zwłaszcza dawnej VII-ej grupy uposażenia ponoszą w nowej ustawie uposażeniowej prawdziwą klęskę, albowiem mają przejść hurtem, bez względu na posiadany szczebel, do nowej grupy VII-ej z zasadniczą płacą 295 zł.

O ileby zaś takiego pracownika spensjonowano przed 1-szym lutego r. 1934, otrzymałby emeryturę wyższą od obecnej pensji zasadniczej, podczas gdy w razie przedwczesnego zemerytowania go po 1-szym lutym r. 1934, dostanie pensję emerytalną o przeszło 100 zł. niższą.

Ludzie w najwyższym stopniu tem wszystkiem rozgoryczeni, czarni pesymiści, pokrakują, że dlatego tak

niebywale obniżono pensje zasadnicze, ażeby przy przyspieszonych pensjonowaniach płacić małe emerytury, a to tembardziej, iż polityka personalna na P. K. P. przewiduje ponoś aż w dziesiątki tysięcy idącą redukcję pracowniczą.

Są to, krotko mówiąc, rzeczy tak przygnębiające, że poprostu wierzyć się nie chce, by mogły stać się rzeczywistością. I już nie żaden sentyment dla czyichkolwiek zasług, ale prosta sprawiedliwość gorąco przemawia za kolejarzami, podejmując autorytatywną opinję Marszałka Polski o „drugiej armji", która nie zasłużyła sobie na jakiekolwiek, a co dopiero na tak poważne pokrzywdzenie.

Według naszego zdania zaszeregowanie do nowych grup uposażeniowych powinno odbyć się na zasadzie nieukrócenia dotąd nabytych praw emerytalnych, za czem oręduje wszelka słuszność sprawy. Dowolnie bowiem postępując w tej materji, możnaby dojść do absurdu i konsekwentnie obniżać pracownikom płace oraz emerytury do... zera, zostawiając im conajwyżej... nietknięte „prawo do życia".

W następstwie zaś tego, co właśnie powyżej powiedziano, należy oszczędzić kolejarzom także ową 7 proc. stratę na poborach, bo już doprawdy niema z czego potrącać jakichkolwiek procentów. A przecież chyba nawet mowy być nie może, by równocześnie z wręcz nieprawdopobną redukcją płac o 7 proc. dało się ściągać raty na pożyczkę narodową, zwłaszcza, że p. minister skarbu powiedział w swoim czasie, iż urzędnicy będą do jesieni, tj. do całkowitej spłaty pożyczki, wolni od obawy przed obniżeniem poborów.

Jeszcze nieco o tym „zasiłku wyrównawczym", bez znaczenia przy wymiarze emerytury. „Zasiłek", to rzecz, budząca dużą nieufność już z racji swojej nomenklatury. Wszak to, co ma zasilać pensje zasadnicze, gotowe ulegać znowu dalszej obniżce, o ile nie starczy na ten cel kredytu, aż do zupełnego — nie daj Boże — rozpłynięcia się zasiłku w nirwanę. Bo po co te rozmaite sztuczki w konstrukcji płac? Doprowadziło to do tego, że pracownik nigdy nie jest w stanie mieć pewności co do swych stosunków materjalnych, swojego bytu. Żyje zdeprymowany z dziś na jutro, zgorzkniały i rozgoryczony, niepewny dnia ani godziny, kiedy wyłuszczą go z pośród czynnych pracowników na nędzę i poniewierkę emerytalną za długie nieraz lata ciężkiej, owocnej i ofiarnej pracy w umiłowanym zawodzie.

O, nader przykre nadeszły czasy! Wykształcenie i lata służby zepchnięto na dalszy plan, doznały one niemałej dyskwalifikacji, natomiast wiele mówi się teraz o „ludziach inicjatywy", otwartej głowie, produktywności, odpowiedzialności i sumienności. Pewnie, że trafiają się wśród ludzi jednostki z natury twórcze, czasem wprost genjalne, jednak jest pewnikiem, że głównie studja, doświadczenie i rutyna otwierają głowy i dają tem silniejszą gwarancję poczucia odpowiedzialności i sumienności w pracy, jak również większą jej produktywność. Lecz komu brak owych bezcennych klejnotów ducha i praktycznego życia, a ponoszą go niebosiężne ambicje, ten stara się zaspokoić swoje aspiracje drogą odwracania do góry nogami niewzruszonych zasad i wartości intellektualnych.

Żądanie wycofania ustaw uposażeniowych

Jak zgóry było do przewidzenia, nowa ustawa uposażeniowa zelektryzowała pracowników państwowych od stóp do głów w całej ich masie. Pozostawieni też sami sobie — bo w danych warunkach żaden czynnik polityczny nie podejmie się ich obrony, a co najwyżej bezskutecznie — wzywają się nawzajem do tem większej solidarności, by ratować swą egzystencję.

Nie dało się bowiem wcześniej przeciwdziałać złu, kiedy go jeszcze zupełnie nie znano, gdyż prace nad ustawą uposażeniową spowito najściślejszą tajemnicą, a w dodatku zapewniano, że z tej okazji stanowczo nie dojdzie do redukcji poborów.

Niestety, nad wyraz smutna rzeczywistość ujawniła bardzo przykrą sprzeczność między oświadczeniami czynników rządowych, a tem, co się już przeprowadza, t. j. obniżeniem płac o 7 procent.

Stąd przedstawiciele centralnej Rady pracowniczej złożyli w czwartek dnia 11-go bm. w prezydjum Rady Ministrów memorjał w przedmiocie nowej ustawy uposażeniowej, opierając się właśnie na powyższych enuncjacjach członków Rządu.

W memorjale podniesiono również z naciskiem sprawę bezprzykładnego uszczuplenia praw emerytalnych przez nową ustawę uposażeniową.

Równolegle z pracownikami państwowymi także zawodowe organizacje kolejarskie wypowiadają się przeciw dalszemu pogarszaniu bytu kolejowców w drodze obniżki uposażeń oraz zwężenia podstaw wymiaru zaopatrzeń emerytalnych, domagając się pozostawienia płac i emerytur na dotychczasowym poziomie.

Centralna zaś Rada pracownicza wysunęła w swoim memorjale prośbę do Rady Ministrów o wycofanie ustawy uposażeniowej, lub conajmniej o odroczenie wprowadzenia jej w życie.

Jaki będzie wynik tej interwencji, nie trudno odgadnąć. Najpewniej negatywny, ponieważ bezwzględnie wszystko wskazuje na to, że rzecz tę postanowiono zdecydowanie przeprowadzić „per fas et nefas". Dlatego nie dopuszczono do współpracy reprezentantów związków pracowniczych, wzbraniano się udzielić w tej materji jakichkolwiek wyjaśnień od początku aż do samego końca owej roboty tajemniczej, a ilekroć ktoś interpelował w tych kwestjach, polecano mu nie lękać się o żaden uszczerbek materjalny.

Wśród takich oto warunków rozpoczął się nowy rok pracowniczy, o którym nie wiedzieć, co sądzić, co jeszcze z sobą przyniesie. Narazie spostrzegamy jedynie ból na twarzach pracowników państwowych i rozpacz w oczach ich rodzin. Wszak wydatki na życie i utrzymanie zamiast maleć, rosną, a tu tymczasem podstawy egzystencji uległy katastrofie załamania się.

Stąd też istnieje tylko jedno wyjście, t. j. stanowczo odroczyć wprowadzenie w życie ustawy uposażeniowej, ażeby ją następnie całkowicie wycofać.

Wszysto ma swoje granice, nawet największa uczynność, lojalność i najgorętszy patrjotyzm, o czem z takiem wysokiem uznaniem mówił wicemarszałek Sejmu p. Polakiewicz. Pracownicy państwowi muszą się wszakże bronić przed widmem głodu i nędzy, aby właśnie nie dopuścić do stanu, któryby miał stać się przeciwieństwem tych nastrojów obywatelskich, za jakie wyrażono funkcjonarjuszom państwa najbardziej zasłużone słowa hołdu.

Niechajże w miarodajnych sferach zechce się zrozumieć, iż obrona pracownicza, w słowie i w piśmie, posiada zbożny cel ogólno obywatelski i jest wprost przepojoną jedną wielką myślą państwową.

Walne Zgromadzenia w Kołach Okręgu Krakowskiego:

Koło Szczakowa	dnia 5 stycznia
Koło Nowy Sącz i Jasło	dnia 20 stycznia
Koło Kraków	dnia 28 stycznia
Koło Dziedzice	dnia 2 lutego
Koło Tarnów	dnia 3 lutego

ODZNACZENIA PAŃSTWOWE

Do
Pana Prezesa Zarządu Głównego Z. U. P.
Kol. Trześniowskiego Wacława
we Lwowie

Z okazji odznaczenia Kolegi Prezesa w dniu Święta 15-lecia Niepodległości Państwa Polskiego „Srebrnym Krzyżem Zasługi" za owocną pracę w służbie kolejowej, składam tą drogą wraz z całym Zarządem Okręgowym i członkami Z. U. P. z Wileńszczyzny jaknajserdeczniejsze życzenia i gratulacje z racji wyróżnienia naszego przewodnika związkowego.

Zarząd Okręgowy Z. U. P. Wilno.

Wykaz członków Z. U. P. Okręgu Wileńskiego posiadających odznaczenia

L. p.	Imię i nazwisko	Tytuł i miejsce służbowe	Odznaczenie
1.	Kazimierz Władysław Moskwa	Por. rez., adjunkt Wydziału Handlowo-Taryfowego D. O. K. P. Wilno	Medal Niepodległości Srebrny Krzyż Zasługi Medal za wojnę Medal 10-lecia
2.	Karol Weber	Ppor. rez, adjunkt St. Wołkowysk—Miasto	Krzyż Walecznych Medal za wojnę
3.	Władysław Molenda	Ppor. rez., adjunkt St. Brześć C.	Medal za wojnę
4.	Bronisław Woroniecki	Adjunkt (R. S. Mołodeczno)	Medal za wojnę

Wykaz członków Z. U. P. Okręgu Katowice posiadających odznaczenia

L. p.	Imię i nazwisko	Tytuł i miejsce służbowe	Odznaczenie
1.	Władysław Latasz	Prezes ZUP. K-ce, Zawiadowca stacji w Chebzie	Srebrny Krzyż Zasługi Medal za wojnę
2.	Bronisław Sułkowski	Asesor, Biuro Wojskowe	Krzyż Walecznych Medal za wojnę
3.	Jakób Różycki	Kontroler Dochod. Wydział VII	Medal za wojnę
4.	Tadeusz Janota	Asesor, Instruktor Ro Tarnowskie Góry	Krzyż Niepodległości Medal za wojnę
5.	Władysław Dudziński	Asesor, Ro Katowice	Krzyż Niepodległości
6.	Karol Pawełczyk	Asesor, Sekr. Zarz. Okr. K. P. W. Katowice	Krzyż Walecznych

Wykaz członków Z. U. P. Poznań posiadających odznaczenia

L. p.	Imię i nazwisko	Tytuł i miejsce służbowe	Odznaczenie
1.	Edward Winter	Zastępca Naczelnika Wydziału V	Medal Niepodległości Złoty Krzyż Zasługi
2.	Józef Samecki	Asesor z Wydziału V	Krzyż Niepodległości

Wykaz członków Z. U. P. Kraków posiadających odznaczenia

L. p.	Imię i nazwisko	Tytuł i miejsce służbowe	Odznaczenie
1.	Władysław Aksamit	St asesor, Bieżanów	Medal Dziesięciolecia
2.	Gustaw Bechtloff	St. asesor, Kraków	Krzyż Walecznych
3.	Jan Benda	Adjunkt, DOKP, Wydz. I.	Medal za wojnę Medal Dziesięciolecia
4.	Kazimierz Borowiejski	St. asesor, DOKP. Wydział I.	Srebrny Krzyż Zasługi
5.	Feliks Bulsiewicz	St. kontr. przew. DOKP. Wydział VI.	Medal Niepodległości
6.	Władysław Chrobak	Adjunkt, DOKP. Wydz. VI.	Medal Dziesięciolecia
7.	Duda Jan	Emerytowany asesor	Medal Dziesięciolecia
8.	Józef Hajos	Asesor, Andrychów	Medal Dziesięciolecia
9.	Władysław Kolasiński	Asesor, Maków	Krzyż Niepodległości
10.	Aleksander Kubiczek	Kierownik Działu, DOKP. Wydział I.	Krzyż oficerski „Gwiazdy Rumunji"
11.	Maksymiljan Kukuła	St. asesor, DOKP. Wydział VI.	Medal Dziesięciolecia
12.	Józef Lelo	St. asesor, Trzebinia	Medal Niepodległości
13.	Jan Maciejak	Asesor, Strzyżów n/W.	Krzyż Walecznych Medal Dziesięciolecia Krzyż Niepodlggłości
14.	Teofil Pasiut	Asesor, Muszyna	Krzyż Niepodległości
15.	Jakób Raschbaum	Kasjer towarowy, Kraków—Bonarka	Medal Dziesięciolecia
16.	Władysław Romański	St. technik, DOKP. Wydział IX	Medal Dziesięciolecia
17.	Dr. Wilhelm Rosiek	Asesor, DOKP. Wydz. IV.	Srebrny Krzyż Zasługi
18.	Ignacy Sierżęga	Kierownik Działu, DOKP. Wydział V.	Medal Dziesięciolecia
19.	Michał Smagowicz	St. asesor, DOKP. Kasa Dyrek.	Medal za wojnę Medal Dziesięciolecia
20.	Ludwik Stolarski	Asesor, DOKP. Wydz. VII.	Srebrny Krzyż Zasługi
21.	Kazimierz Szeligiewicz	Asesor, Pruchna	Krzyż Walecznych poraz pierwszy i drugi
22.	Władysław Tusiński	St. asesor, Żywiec	Medal Niepodległości
23.	Stanisław Wardyła	St. asesor, EH. Bielsko	Medal Dziesięciolecia
24.	Władysław Weber	St. asesor, Kraków—Bonarka	Medal Dziesięciolecia
25.	Stanisław Siekierzyński	Adjunkt, Rzeszów	Medal za wojnę Medal Dziesięciolecia
26.	Piotr Chamielec	Asesor, Rzeszów	Medal Dziesięciolecia
27.	Stanisław Namysłowski	St. asesor, Rzeszów	Medal Dziesięciolecia
28.	Emil Boroń	Asesor, Biuro Wojskowe DOKP.	Medal Dziesięciolecia
29.	Mieczysław Romański	St. technik, DOKP. Wydział III.	Medal Dziesięciolecia
30.	Karol Dreziński	Naczelnik Biura Wojskowego, DOKP.	Złoty Krzyż Zasługi Medal za wojnę

(Ciąg dalszy nastąpi).

Stacja ....

WPan ....

Używanie poczty kolejowej dozwolono Reskryptem M. K. nr. 378/25.

Wysyłający „Czasopismo" winien zgiąć zeszyt trzykrotnie, końce założyć do siebie tak, by adres był dla rozdawcy widoczny.

Życie Związku

Sambor

Zarząd Koła Z. U. P. w Samborze odbył miesięczne posiedzenie w dniu 18 listopada 1933 przy obecności delegata Zarządu Okr. kol. Bytomskiego. Po przyjęciu protokołu z ostatniego posiedzenia odczytano pisma Zarządu Okr., poczem kol. Maćkowski podał do wiadomości stan kasy Koła udzielono subwencji w kwocie 20 zł. Ognisku KPW na urządzenie Gwiazdki dla najbiedniejszej dziatwy pracowników P. K. P. węzła samborskiego. Ewidencyjnie przybyli do Koła koledzy: Więckowski i Mazur.

Następnie kol. Bytomski powołując się na deklarację, złożoną przez Zarząd Główny Z. U. P. w sprawie stosunku do obecnego Rządu i Marszałka Polski J. Piłsudskiego, prosił Zarząd Koła, aby w tym duchu kierował się we wszelkich poczynaniach organizacyjnych. W dalszym ciągu referatu przedstawił zebranym w ogólnych zarysach nowy projekt Konstytucji, opracowany przez BBWR., zalecając gorąco propagandę postanowień tego projektu wśród najszerszych rzesz społeczeństwa.

Następnie referent omówił sprawę Komańczy, Hallerowa i Piwnicznej. W odpowiedzi na wywody kol. Bytomskiego kol. Nakoneczny zapewnił, iż tak Zarząd jak i członkowie Koła samborskiego stali zawsze na gruncie wskazań obozu prorządowego, uważając ten stosunek jako nakaz chwili, jeszcze od maja r. 1926. Wszyscy też członkowie Z. U. P. Sambor są członkami BBWR, bądźto Strzelca czy KPW i pracują w tych Organizacjach. Kończąc przemówienie kol. Nakoneczny zaapelował do Zarz. Głów. i Okr., by Władze związkowe trzymały rękę na pulsie przy ewent. awansach kolegów aspirantów, w szczególności tych, których pominięto przy ostatnich awansach z przyczyn od nas niezależnych.

Ważne dla emerytów

Ministerstwo Komunikacji
Biuro Personalne
Nr. P. U. II. 65/73/33.
Potrącenia składek członkowskich z zaopatrzenia emerytalnego.

Do Zarządu Głównego
Związku Umysłowych Pracowników Kolejowych
Lwów
ul. Mickiewicza 12

Ministerstwo Komunikacji zawiadamia, że Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych będą dokonywały, począwszy od 1 II 1934 r. potrącenia składek członkowskich z zaopatrzenia emerytalnego b. pracowników-członków Związku tylko pod tym warunkiem, że składki te będą ustalone w jednolitej, jednakowej dla wszystkich emerytów wysokości i że członkowie, którzy będą w przyszłości zwolnieni ze służby, złożą nowe deklaracje, wyrażające zgodę na potrącenia składek z ich zaopatrzenia emerytalnego.

Zarząd zechce podać Ministerstwu Komunikacji w ciągu 14 dni wysokość składki członkowskiej, ustalonej dla członków b. pracowników (emerytów), poczem Ministerstwo Komunikacji wyda dalsze zarządzenia w tej sprawie.

Dyrektor Biura Personalnego
Kominkowski m. p.

PRZY OTRZYMYWANIU POBORÓW SPRAWDŹ, CZY POTRĄCONO CI WKŁADKĘ DO Z. U. P.

PISMO REDAGUJE KOMITET

Podkomitety redakcyjne we Lwowie, Krakowie, Stanisławowie, Katowicach, Poznaniu i Gdańsku.

Redakcja i administracja Lwów, ul. Mickiewicza 12, m. 10. Konto czekowe PKO. Nr. 153.887. Tel. 88-83

Wydawnictwo Zarządu Głównego „Związku Umysłowych Pracowników Kolejowych"

Drukarnia „Słowa Polskiego", Lwów, Zimorowicza 15. Redaktor odpowiedzialny: Władysław Kalinowski.